

Pors i tempestes

Llúcia Ramis circula per un dels camins més fèrtils de la creació autobiogràfica contemporània

PONÇ PUIGDEVALL

Barcelona - 5 ABR 2018 - 10:39 CEST

Eficàçment, Llúcia Ramis sembla com si escrivís més per callar que no pas per dir. **JOAN SÁNCHEZ**

És indubtable que no poques militàncies en el territori de l'autoficció es deuen a un cerimonial narcisista que no porta enlloc, però també és cert que, en els casos on preval la intel·ligència per damunt de l'exhibicionisme literàriament estèril, els microcosmos de l'espai privat serveixen per combatre el segell que caracteritza l'època —la incertesa, la volatilitat, la contingència— i respondre al desig d'ancorar-se en un món marcat per la inestabilitat del temps i la fractura de l'espai: l'ús de la intimitat com a eina creativa, l'expressió nua i desinhibida de la subjectivitat, serveix per reafirmar i fer arrelar la pròpia identitat i per comprendre les transformacions històriques.

LES POSSESSIONS

Lluïcia Ramis

Anagrama

240 pàgines

17,90 / 9,99 euros

Des de *Coses que et passen a Barcelona quan tens 30 anys* (2008) fins a *Les possessions*, premi Llibres Anagrama 2018 —passant per la immensa *Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes* (2013)—, Lluïcia Ramis (Palma, 1977) circula per un dels camins més fèrtils de la creació autobiogràfica contemporània, el que articula el relat de la pròpia vida, que no exclou els elements de ficció presents en tota narrativa vivencial, amb la d'un altre protagonista molt proper a qui escriu. El resultat és un joc de miralls paradoxal on, a través de la mirada de l'autor/narrador/personatge que reconstrueix la seva vida es privilegia la reconstrucció biogràfica dels altres membres de la família: el resultat és que la

El País - Quadern 05/04/18

vida de Ramis s'ententeix amb la dels avis i els pares en una mena d'autobiografia obliqua, a la recerca d'un estoc d'històries familiars per preservar-les de l'oblit, en un intent de trobar el sentit a l'herència genealògica, construir una mirada sobre les formes de relacionar-se amb les altres generacions, i fer-se un lloc en l'espai familiar. L'escriptura de Ramis és sempre un viatge per encalçar el seu llinatge.

Al lector que segueix de prop la trajectòria novel·lística d'aquesta autora que amb *Egosurfing* (2010) ja va guanyar el premi Pla, no li vindrà de nou trobar a *Les possessions* una periodista mallorquina que viu i treballa a Barcelona, que és conscient d'estar atrapada dins d'un sistema social degradat i inestable, que capeja com pot les seves crisis sentimentals, i que torna a Palma durant un cap de setmana per enfrontar-se a una sèrie de qüestions familiars, com ara la depressió del pare a causa d'una especulació immobiliària que l'afecta directament. A *Les possessions*, l'elegia familiar es mescla amb la crònica moral de l'època, i totes dues línies es complementen amb una altra que sorgeix del passat —el soci madrileny del seu avi l'any 1993 va assassinar la seva família i després es va suïcidar— i que esclata en el present de la protagonista de la manera que sempre passa quan s'exhuma el cadàver d'un record, provocant la reaparició de vells fantasmes.

El País - Quadern 05/04/18

Però *Les possessions* no és de cap manera un *thriller*, tot i que hi ha moments que sembla que l'autora sigui una eficaç narradora de trames policíiques. No és tampoc —per sort— un tractat sociològic o generacional del moment, tot i que Ramis escampa per tot arreu assenyades indicacions sobre el caràcter i els vicis del món on viu. I tampoc és una novel·la sobre els lligams familiars o sentimentals amb les seves parelles, tot i que les pàgines que irradien compassió, enuig, melancolia o orgull cap als seus són plenes d'una esplendor commovedora. *Les possessions* és tot això, però no ben bé, gràcies el mètode compositiu que tria Ramis, com si establís un diàleg silenciós amb el lector, o com si escrivís més per callar que no pas per dir. I si la narradora de la novel·la evita explicar-se, si es resisteix a elaborar un argument convencional, amb planejaments, nusos i clímax, a tramatar una *narrativa* i oferir una *representació* ortodoxa, és perquè no pot o no vol dir-ho tot, potser perquè representar el passat, fixar el present malalt del pare, ser filla de la corrupció ambiental, al cap i a la fi significaria acceptar la presència del dolor en el present, o en el futur.

Les possessions és una novel·la de pors i tempestes socials i particulars, però el lector en surt amb l'ànim gratificat. És d'agrair que la vida de Ramis determini amb tanta intensitat la seva obra, i s'ha de celebrar, sobretot, que el seu talent li permeti fixar una de les emocions més difícils de transmetre, la felicitat, sense caure en el sentimentalisme.

ARXIVAT A:

Llúcia Ramis · Autobiografies · Literatura catalana · Català · Idiomes · Llengua · Literatura · Cultura